

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. T. L.,**
státní příslušník V.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. MV-12489-7/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo pro opožděnost zamítnuto

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 5. 2016, č. j. OAM-663-9/ZR-2016. Tímto rozhodnutím ministerstvo podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo platnost povolení k trvalému pobytu žalobce a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovilo žalobci lhůtu k vycestování z území, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítl, že společně s odvoláním proti rozhodnutí ministerstva podal žádost o prominutí zmeškání lhůty, kterou odůvodnil tím, že v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí ministerstva, udělil plnou moc zástupci. Tato plná moc však byla ministerstvu doručena až několik dní po vydání rozhodnutí, které poté již nebylo doručeno zástupci žalobce. Žalobce ihned po zjištění, že rozhodnutí nebylo doručeno zástupci, vyvinul veškeré možné úsilí, aby vše napravil. Nebyl k vzniklé situaci nedbalý či lhostejný. Správní řízení je pro právně nevzdělaného člověka, jehož mateřským jazykem není jazyk český, totiž jen těžko pochopitelné. Žalovaný proto porušil § 41 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť bylo-li prokázáno, že k zmeškání lhůty došlo bez zavinění podatele (v daném případě žalobce), měl zmeškání úkonu pro závažné důvody, které nastaly bez zavinění žalobce, prominout. Správní řád nedává v této souvislosti prostor pro správní uvážení. Žalovaný měl také ve věci postupovat v souladu s obecnými základními zásadami správního práva, především pak se zásadou proporcionality, vstřícnosti, zásadou umožnění uplatnění práv dotčených osob a zásadou, že veřejná správa je službou veřejnosti. Prominutím zmeškání lhůty by nedošlo ke vzniku újmy v souvislosti s nabytými právy v dobré víře, neboť rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty by se nedotklo práv třetích osob a nedošlo by ke vzniku újmy dotčením veřejného zájmu. Žalobce také namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného v části týkající se otázky, zda jsou dány důvody pro zahájení přezkumného řízení, obnovy řízení nebo vydání nového rozhodnutí. Žalovaný totiž pouze uvedl, že předpoklady pro vedení těchto řízení neshledal. Takové odůvodnění však neodpovídá požadavkům plynoucím z § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí a uvedl, že žalobce nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalovaného zpochybňovala. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí bylo správně doručeno přímo žalobci, nemohl ten důvodně předpokládat, že ministerstvo bude rozhodnutí znovu doručovat i jeho zástupci. Měl proto ve stanovené lhůtě, o které byl řádně poučen, podat proti rozhodnutí odvolání. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, odkázal žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 Azs 335/2016 – 35, s tím, že v dané situaci je možné i jen stručné odůvodnění.
4. Ze správního spisu soud zjistil, že ministerstvo rozhodnutím ze dne 27. 5. 2016 rozhodlo, že se platnost povolení k trvalému pobytu žalobce ruší, a stanovilo žalobci lhůtu v délce 30 dnů k vycestování z území České republiky. Součástí rozhodnutí bylo též poučení, že proti citovanému rozhodnutí je možno podat do 15 dnů ode dne jeho oznámení odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Toto rozhodnutí bylo dle razítka vypraveno dne 31. 5. 2016. Z doručky vyplynulo, že rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 6. 2016. Právní moci nabylo rozhodnutí dne 18. 6. 2016. Dne 1. 6. 2016 bylo ministerstvu doručeno podání označené jako oznámení o převzetí zastoupení žalobce, ve kterém zmocněný zástupce žádá ministerstvo o vyrozumívání o všech úkonech. Součástí

oznámení byla plná moc udělená žalobcem advokátu Mgr. Marku Sedlákově datovaná dnem 5. 5. 2016.

5. Ze správního spisu dále vyplynulo, že dne 27. 9. 2016 bylo ministerstvu doručeno odvolání žalobce proti rozhodnutí ministerstva obsahující také podnět k provedení přezkumného řízení a žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Žalobce mimo jiné uvedl, že ač bylo odvoláním napadené rozhodnutí vypraveno dne 31. 5. 2016, mělo být toto rozhodnutí s ohledem na to, že zástupce žalobce dodal dne 1. 6. 2016 plnou moc, doručováno také zástupci žalobce, resp. minimálně měl být zástupce žalobce správním orgánem vyrozuměn o tom, že rozhodnutí bylo vypraveno a doručováno přímo k rukám účastníka řízení. Zástupce se tak s rozhodnutím seznámil až dne 23. 9. 2016 při nahlížení do spisu manželky a dětí žalobce.
6. Ministerstvo usnesením ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-663-12/ZR-2016, žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání zamítlo a nepřiznalo jí odkladný účinek. I proti tomuto usnesení se žalobce odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017, č. j. MV-12489-6/SO-2017, toto odvolání zamítl a napadené usnesení ministerstva potvrdil. Uvedl, že představu žalobce, že rozhodnutí je doručováno i jeho zástupci, nelze považovat za závažný důvod, který nastal bez jeho zavinění.
7. Dne 6. 3. 2017 žalovaný rozhodl, že se odvolání žalobce zamítá pro opožděnost. V odůvodnění uvedl, rozhodnutí ministerstva bylo vypraveno dne 31. 5. 2016 a žalobci řádně doručeno dne 2. 6. 2016. V době vydání a vypravení rozhodnutí ministerstva nebyl žalobce zastoupen, neboť k doložení plné moci došlo až dne 1. 6. 2016. Ministerstvo tak správně doručovalo rozhodnutí přímo žalobci. Skutečnost, že se zástupce žalobce seznámil s rozhodnutím ministerstva až dne 23. 9. 2016 je tudíž irelevantní, neboť rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno, mohl se s ním seznámit již dne 2. 6. 2016 a právě od tohoto dne mu počala běžet 15 denní lhůta k podání odvolání. Žalovaný také uvedl, že neshledal předpoklady pro přezkoumání napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.
8. Soud v dané věci ověřil, že žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou a rozhodnutí přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Dle § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.
10. Dle § 41 odst. 1 správního řádu navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.
11. Dle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.
12. Dle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.

13. Soud v první řadě konstatuje, že sám žalobce ve své žalobě připouští, že odvolání proti rozhodnutí ministerstva ze dne 27. 5. 2016 bylo podáno opožděně. Ve svých námitkách uvádí, že mělo být vyhověno jeho žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání a že odvolání nemělo být jako opožděné zamítnuto. Svou argumentaci staví žalobce na tom, že lhůtu k podání odvolání nezmeškal v důsledku svého zavinění, neboť se důvodně domníval, že rozhodnutí bylo doručováno též jeho zástupci. Jakmile se dozvěděl, že rozhodnutí nebylo jeho zástupci doručováno, vyvinul veškerou snahu k nápravě vzniklého stavu.
14. Soud shora uvedenou námitku považuje za nedůvodnou. Jak správně ministerstvo a následně i žalovaný uvedli, nebylo povinností ministerstva odvoláním napadené rozhodnutí zasílat též zmocněnému zástupci žalobce, neboť plná moc byla doručena ministerstvu až po vypravení rozhodnutí. Vůči ministerstvu bylo sdělení o zastupování účinné právě až ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Do té doby správně jednalo přímo se žalobcem. Ze správního spisu jasně vyplývá, že plná moc byla ministerstvu doručena až dne 1. 6. 2016, tedy až po vypravení rozhodnutí dne 31. 5. 2016. Až od 1. 6. 2016 bylo ministerstvo povinno jednat se zástupcem žalobce, přičemž úkony učiněné před oznámením zastoupení nebylo nutno opakovat vůči zástupci žalobce. Bylo na žalobci, aby svého zástupce o dosavadním průběhu řízení informoval a předal mu veškeré podklady či rozhodnutí, která do té doby obdržel. Pokud tak neučinil, nemůže důsledky své nečinnosti odvrátit tvrzením, že se domníval, že tak místo něho učinil sám správní orgán. Takové přesvědčení žalobce není okolností, která by mohla vést k prominutí zmeškání úkonu.
15. Jak vyplynulo ze správního spisu, rozhodnutí bylo přímo žalobci doručeno dne 2. 6. 2016 s jasným a správným poučením o možnosti podat odvolání. Právě tento den je dnem určujícím počátek patnáctidenní lhůty pro podání odvolání. Pokud se žalobce se svým zástupcem nespojil a doručené rozhodnutí s ním nijak neprojednal, přičemž sám zástupce podal odvolání až o 3 měsíce později, nelze v takovém jednání spatřovat závažný důvod pro prominutí zmeškání úkonu. Za závažný důvod by bylo možné považovat například závažný zdravotní stav, těžkou osobní či rodinnou situaci apod. Nejvyšší správní soud k této otázce v rozsudku ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015 – 28, uvedl, že závažné důvody, které představují překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon, musí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu. V dané situaci však jde jen o nečinnost žalobce, byť patrně způsobenou nesprávnou domněnkou. Je-li žalobci doručeno rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu, dokonce se stanovením lhůty k vycestování a žalobce zůstane zcela nečinný i co do kontaktu se svým zástupcem, nelze této liknavosti poskytnout ochranu prostřednictvím prominutí zmeškání lhůty. Soud tak na rozdíl od žalobce v této jeho nečinnosti spatřuje nedbalost, a tedy zaviněné jednání, které nelze ve smyslu shora citovaného § 41 správního řádu prominout. Lze ostatně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 Azs 335/2016 – 35, ze kterého plyne, že „i ve správním právu platí v určité míře klasická právní zásada *vigilantibus iura skripta sunt* (tj. práva náleží bdělým)“.
16. S žalobcem lze souhlasit, že správní řízení může být pro člověka, jehož mateřským jazykem není český jazyk, složité. Tento deficit má však pro žalobce být jednoznačnou motivací k tomu, aby vždy když se mu do rukou dostane rozhodnutí správního orgánu, kterému případně nerozumí, kontaktoval svého zástupce, a to zejména v situaci, kdy ví, že je s ním vedeno správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu.

17. Žalovaný nepochybil, pokud odvolání žalobce (s přihlédnutím k rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání) zamítl jako opožděné.
18. Pokud jde o námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je v části týkající se odůvodnění předpokladů pro zahájení přezkumného řízení, obnovy řízení nebo vydání nového rozhodnutí nepřezkoumatelné, neshledává soud ani tuto námitku důvodnou. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že zkoumal, zda jsou dány předpoklady pro přezkoumání napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, avšak žádné takové předpoklady neshledal. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný přílehavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 Azs 335/2016-35, ve kterém byl řešen velmi podobný případ. Z tohoto rozsudku vyplývá, že smyslem a cílem § 92 odst. 1 správního řádu není to, aby správní orgán v každém případě opožděně podaného odvolání rozsáhle odůvodňoval, že nebyly zjištěny podmínky pro přezkum rozhodnutí, pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí. Podle Nejvyššího správního soudu je jistě povinností správních orgánů se těmito otázkami zabývat, postačí však vyjádření o tom, zda podmínky pro přezkum (obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí) byly shledány, či nikoliv. Soud se s tímto názorem ztotožňuje, a proto neshledává v odůvodnění rozhodnutí žalovaného takové vady, které by značily jeho nepřezkoumatelnost. Podrobnější odůvodnění by v podstatě znamenalo věcné posouzení věci, které však s ohledem na opožděnost podaného odvolání nebylo na místě.
19. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady, které by převyšovaly náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. prosince 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu